

10 Junio 1970

23

Amigo Druso:

La primera vez que hablé con Saus fue al día siguiente que usted le vio a la Sulfación.

En la reunión del Consejo Federal de hace unos días Jironella me dijo que el médico había recomendado a Saus que adelantara sus vacaciones pues tenía necesidad de descansar. Saus no me ha dicho nada de respecto, y presumo que debe haber ido a la casa que tiene ~~en~~ en la región parisienne.

No he tenido la oportunidad de verle a la Sulfación, pero lo haré antes de que usted vaya

a Lourdes.

Las muchetas tienen algo preocupado a los amigos del interior, quienes se preguntan si a fin de por fin esas cartas que escriben a Madrid tienen el resultado que desean y cuando se trata de dinero no gusta echarlo por la ventana.

Hasta pronto, te saluda tu amigo

J. Janet

os.

El nuevo amigo araña que habís con usted es un producto que viene generalizándose en el interior. Francamente, desde aquí uno no ve cómo podrían intervenir en elecciones mediatizadas por los franquistas y de donde sacarían los miles de duros que esa clase de operaciones requieren.

de Barcelona me anuncian que el periódico catalán Lele-El tel suspenderá su publicación hasta septiembre (?).

La baja de su venta y de anuncios es la causa del déficit que sufre.

En realidad ha influido mucho la mediocridad de su contenido. No se logró un equipo dinámico que lo hiciera interesante.

(Lars, es una lástima. En Barcelona no se tiene la misma vitalidad y movimiento que en Madrid. "Destino" tiene mucho dinero y ha logrado acreditar la hipsteria del doce jingo; cosa que no es nada agradable

---

Epinay sur Orge 18 de febrero 1970

Querido Irujo :

Le acompaño el texto de la carta firmada en primer lugar por el padre de Barrera y a la que se han adherido ya 150 catalanes.

No disponiendo aun del texto en castellano le envío el catalán pues no quiero esperar porque salgo mañana para Grenoble, donde permaneceré hasta el 5 de marzo al lado de la familia que tengo allá.

Me parece que es el primer documento en que se hace mención concreta de las personalidades históricas, por cuyo motivo se le ha procurado una adhesión que concierne a todas las clases sociales democráticas de nuestro país.

Hemos considerado que los que vivimos fuera de Catalunya no debíamos firmar la carta dirigida a un "ministro", sin que ello suponga una mayor catalanidad por nuestra parte.

Le adjunto la primera lista de firmas y me permito señalar las más representativas. Es de notar que ella contiene adhesiones de elementos de la Esquerra, Moviment Socialista, Acció Catalana, Unió Democràtica y catalanistas independientes.

Un saludo afectuoso de su amigo

J. J. J.

70.

- 1ª Llista*
- 71
- Consejero de Trabajo de la Generalitat*
- x Marti Barrefa - Impresor - *ex-Consejero de Trabajo de la Generalitat*
  - x Dr. Pere Domingo - de l'Institut d'Estudis Catalans
  - Francesc de P.Llach - notario
  - Armand Caraben - economista
  - x J. Camps d'Arboix - publicista
  - x Francesc Candel - escritor
  - Dr. Agusti Mari Guinart - médico
  - x Ferran Cuito - ingeniero
  - Rudolf Guerra - abogado
  - José Maria Ferrer - agente comercial
  - José Frigola - industrial
  - Enric ~~Pous~~ Tous - arquitecto
  - Joan Llevadot - abogado
  - Jaume Casanovas - ⁿcomerciante
  - Enric Cases - Presidente Gremio de Libreros
  - x J. Serra-Ràfols - Arqueólogo, miembro del Inst. Est. Catalanes
  - Josep Castells - Procurador
  - Pere Pi i Sunyer - economista
  - Dr. Carles Sanpons - médico
  - F. Català Roca - fotógrafo
  - x Salvador Millet Bel - economista
  - x Victor Hurtado - abogado
  - x Manuel Juliachs - comerciante
  - Joan Tàpia - estudiante
  - x Edmond Vallès - escritor
  - x Joaquim Ventalló - escritor y periodista, *ex-concejal Barcelona*
  - Joan Rocabert - industrial
  - Montserrat Macau - profesora
  - Juli Schmid - arquitecto
  - x Dr. Josep Oriol Anguera - médico
  - x Pere Calders - escritor
  - Ramon Trias Fargas - economista
  - x Baltasar Porcel - escritor y periodista
  - Dr. F. Prat Puig - médico
  - x Josep Pallach - profesor
  - Alvar Agusti - abogado
  - Dr. Santiago Moix - médico
  - Montserrat Boixareu - estudiant
  - x Manuel Cruells - publicista
  - J. Sanmartin Pàramo - abogado
  - Mossen Joan Costa - presbitero
  - J. Torres de Cruells - abogado
  - Isidor Fornies - transportista
  - J. Soler Vidal - escritor
  - Rómulo Gabarró - ingeniero quimico
  - x Heribert Barrera - " "
  - Claudi Martinez - librero
  - Ignasi Aparicio - arquitecto
  - J. Corredor Mateos - critico de arte
  - A. Serra Ramoneda - economista
  - Joan Tartera - comerciante
  - Antoni Padilla - publicista
  - Ramon Gabernet - librero
  - x Mn. Josep Dalmau - presbitero
  - Tomàs Boixeda - abogado
  - Miquel Porter - critico
  - Jesus Moncada - publicista
  - J. Emilio Donato - arquitecto
  - Claudi Martinez - librero
  - x J. Serra Gasulla - economista

Domènec Ramon	- Graduado en Estudios Sociales
Antoni Turon	- viajante
Ramon Marinell	- industrial
~~Adrià~~ Eduart Vivancos	- abogado
Ramon Bachs	- editor
Jaume Berenguer	- profesor
Jesús Lizano	- publicista
Antoni Cuenca	- abogado
x José M. Pi i Sunyer	- Ex-decano del Colegio de Abogados
Ramon Cunill	- abogado
Dr. Moisés Broggi	- médico
~~Jordi Maragall~~	
x Néstor Lujan	- ex-Director de "Destino"
x José Bonet	- abogado
x Maurici Serrahima	- abogado
x Joan Triadó	- escritor
x Joan Cendrós	- industrial
Xavier Amorós	- poeta
Maria Elena Fornier	- empleada
Celesti Martí Salvat	- obrero
Amadeu Bagués	- joyero
x Constantí Barés	- abogado
Salvador Savall Creus	- abogado

x las personas más destacadas

El 15 de febrero se habían recogido 150 firmas. Las adhesiones no se han limitado a los intelectuales pues figuran catalanes de todas las clases sociales, sin excluir a los trabajadores. Se trata pues de una manifestación de carácter catalanista democrático.

La carta en cuestión va firmada en primer lugar por D. Martí Barrera, el ex-Consejero de la Generalidad y será comunicada a la prensa el día 18 o 19 de los corrientes.

Excm. Sr. Laureà López Rodó.
 Ministre Comissari del Pla de Desenvolupament.
 Madrid.

Excel.lentíssim Senyor:

Els signataris d'aquesta lletra som demòcrates catalans, partidaris d'un règim de progrés social en el qual siguin respectades les llibertats essencials tant personals com col·lectives.

Sabem que profundes divergències ens separen de V.E. i que una d'elles és la vostra teoria de la necessitat dels mil dòlars per habitant abans de poder establir la democràcia al nostre país; per a nosaltres - al contrari - en la situació actual de la societat espanyola la democràcia és la condició essencial per a arribar al més aviat possible a aquesta xifra-símbol d'un mínim de benestar material. L'exemple dels països europeus és en aquest sentit alligonador.

Però no és per a parlar de les nostres discrepàncies que us adreçem aquesta lletra oberta, justament en entrar als anys 70, sinó per a dir-vos les nostres possibles coincidències. La primera - i és també la principal explicació del perquè ens adreçem a la V.E. entre els diversos membres del govern - és que la V.E. és català com nosaltres i ha de conèixer per tant el feix d'inquietuds que somou la nostra societat i de les quals intentem de fer-nos ressò. La segona raó és que ens sembla coincidir amb la V.E. pel que fa a l'objectiu fonamental que ha atribuït al nou govern: l'associació amb una Europa que ja fa anys que es va dibuixant sense nosaltres i que risca de deixar-nos definitivament al marge si no afrontem les condicions reals d'aquesta associació. Ara bé: aquestes condicions són condicions polítiques i presuposen, abans de qualsevol altra cosa, la possibilitat d'organitzar legalment les oposicions al govern, expressant les discrepàncies enfront dels qui governen, fiscalitzant llur acció i evitant així de caure en els disturbis de la subversió que és sempre la primera conseqüència de no haver conegut a temps l'oposició com a alternativa de govern.

Ho haurà comprovat la V.E. mateix en el seu recent viatge per Alemanya. Com a Anglaterra, a Bèlgica, a Holanda, als Països Nòrdics, la oposició arriba al poder pel camí de les eleccions després de molts anys d'afirmar les seves discrepàncies amb el govern, sense ésser acusada ni perseguida. I no hi ha conflictes d'ordre públic en el moment del traspàs del poder. Pel que fa a Alemanya, el nou govern social-demòcrata, ha fet conèixer la seva acció en tots els terrenys, en poc menys d'un mes, sense tancar-se en vaquetats més o menys mistificadores, sinó plasmant en lleis i en noves relacions internacionals la voluntat de renovació que va afirmar el primer dia. I aixó després d'haver estat quinze anys a l'oposició i haver participat en un govern de coalició.

Nosaltres desitgem que el govern del qual la V.E. és un eminent animador signifiqui aquesta possibilitat. I és per aixó que, amb tota sinceritat, us precisem les nostres aspiracions immediates sense amagar-vos ni els acords limitats que ens sembla tenir amb algun dels vostres propòsits, ni

els profunds desacords que ens separen pel que fa a les necessàries realitzacions que ja haurien d'haver començat.

Heus ací els uns i els altres:

a) Com la immensa majoria del país, nosaltres hem aprovat el propòsit de liquidar les deixalles d'una guerra civil i d'una ideologia anacrònica. Però és ben cert que això no serà un fet mentre no s'estableixin les llibertats democràtiques. Hi ha una concepció de govern sense ideologia que pot ser encara més perillosa que l'anterior, perquè pot comprometre Institucions com l'Església les quals haurien de restar definitivament al marge dels excessius compromisos polítics que tant de mal li han fet en el passat. I la V.E. sap fins a quin punt, amb raó o sense, l'Opus Dei del qual la V.E. és un membre destacat, és avui assenyalat per moltíssima gent com a l'anima d'aquesta nova concepció de govern.

b) Com la immensa majoria del país, nosaltres hem aplaudit - tal com dèiem abans - les vostres declaracions en favor d'una associació amb els Països del Mercat Comú i d'una evolució vers una més ampla integració europea. Però la V.E. no ignora que fa poques setmanes un país com Grècia, que ja té un tractat amb el Mercat Comú, ha estat pràcticament exclòs del Consell d'Europa, que és un dels possibles instruments de la integració europea. Grècia ha estat exclosa perquè el seu actual règim de dictadura no s'adiu gens als principis democràtics del Consell. ¿Com esperar la nostra integració si no establim ràpidament les llibertats exigides per aquests mateixos principis?

Més encara. La V.E. sap millor que ningú que pel que fa referència al MC els tractats preferencials són sovint desfavorables per als països econòmicament més febles. És el cas del que actualment es prepara respecte a Espanya. Només podríem compensar - relativament - la nostra inferioritat econòmica si nos ens trobàvem també en inferioritat política, si podríem parlar de tu a tu, sense falsejar la realitat, amb les democràcies europees. I això només serà possible si, ràpidament, són realitzades determinades condicions fonamentals, algunes de les quals han estat citades en el recent escrit que un centenar d'intel·lectuals castellans han adreçat al President del Govern.

Aquestes condicions, que haurien d'ésser realitzades seguint els tràmits legals, ens semblen ésser les següents:

- 1) Reconeixença del dret dels treballadors a tenir els propis sindicats, separats de les associacions patronals, dels partits polítics, de l'Estat i de l'Església, i capaços de defensar els interessos dels assalariats, que constitueixen la majoria del país. Ningú no ignora que a Europa, com a Amèrica del Nord, la llibertat sindical és no únicament una base de l'estabilitat social, sinó també del progrés econòmic.
- 2) Reconeixença del dret d'associació política de manera que permeti legalment l'organització dels distints corrents d'opinió, que avui ja existeixen a Espanya i són similars als europeus, i als quals han de constituir, degudament estructurats, una altra de les bases de la convivència ciutadana canalitzant el "pacífic contrast d'opinions" en comptes d'afavorir la subversió.
- 3) Reconeixença del dret d'informació, revisant i ampliant l'actual llei

de premsa, possibilitant l'aparició d'òrgans responsables d'aquests corrents d'opinió, igualment que facilitant la presència de tots ells en els diversos mitjans de difusió - ràdio, televisió - actualment monopolitzats pel Govern.

- 4) Reconeixença de les diverses comunitats històriques i culturals que constitueixen l'Estat espanyol, entre les quals hi ha Catalunya que té, com la V.E. sap, una personalitat ben definida. Nosaltres creiem que totes elles desitgen viure agermanades en una comuna empresa de progrés social al servei de les llibertats. Però, com és prou conegut, avui encara la llengua catalana resta postergada arreu, a l'Escola i a la Universitat especialment. Un dels primers capítols de qualsevol reforma de l'Ensenyament a Catalunya, com la que projecta el Govern del qual formeu part, passa per l'immediata cessació d'aquesta anòmala situació. Aquesta portergació és retroba igualment en els problemes d'infraestructura econòmica i social particularment greus a causa de l'actual desenvolupament de Catalunya.
- 5) Reconeixença del dret dels ciutadans a elegir els propis representants per a governar el país, tant en el pla municipal, provincial o regional, com en el terreny de les Corts o de l'Estat. Per les democràcies europees l'única font del poder és el poble i aquest s'ha de poder expressar lliurement, en ocasions regulars i institucionalitzades, a través d'eleccions lleials gràcies al sufragi universal lliure, directe i secret que doni a tots els grups polítics iguals possibilitats que les que té el Govern per a accedir als òrgans administratius i aplicar-hi el programa aprovat pels ciutadans.

Acabem aquí aquesta lletra, que no diu res de molt nou, però que al nostre entendre havíem d'adreçar-vos, sobretot per ajudar a la tasca de clarificació que ens sembla la feina més primordial que cal efectuar. Sabem que una de les majors dificultats de qualsevol govern a Espanya és en efecta l'actual confusió política, amb proliferació de grups i de posicions sovint paradoxalment extremes. Nosaltres no som d'aquests i volem ésser clars. Reconeixem per endavant que cap dels cinc punts indispensables no és fàcil de realitzar, i que tots exigiran grans esforços i necessitaràn temps. Nogensmenys, és hora de dir també que si es vol avançar, cal començar a moure's. I que si el camí que volem seguir és el que porta a Europa, només caminant ràpidament vers aquestes direccions, clarament expressades ja ara, hi arribarem un dia amb seguretat.

Amb el fervent desig que això sigui un fet al més aviat possible, resten a la vostra disposició i al servei del nostre poble.

Barcelona, 1 de Gener de 1970.